

V. Magaš: Krah staljinističke logike ministra Ranka Ostojića

Objavljeno Četvrtak, 15 svibnja 2014 18:00

[10 komentara](#)

Hrvatski branitelj Marko Francišković konačno je slobodan!

Neovisno supervještačenje u Psihijatrijskoj bolnici Vrapče u Zagrebu oborilo je sve lažne i montirane dijagnoze koje je Marku Franciškoviću uspostavila korumpirana zatvorska medicinska ekipa pod kontrolom ministra policije Ranka Ostojića. Bolnici u Vrapču novo je vještačenje 17. ožujka 2014. g. zatražila sutkinja Županijskog suda u Sisku Višnja Vukić. Pritom je istaknula zahtjev da se vještak očituje 'na okolnost potrebe prisilnog smještaja iz čl. 44 Zakona o zaštiti osoba s duševnim smetnjama, odnosno da li je

prisilno smještena osoba opasna za okolinu zbog visokog stupnja vjerojatnosti da bi zbog duševnih smetnji zbog kojih je nastupila njezina nebrojivost mogla ponovno počiniti kazneno djelo'. Osim zaključka da je Francišković u potpunosti zdrav, ekspertni je tim također zaključio da on nije opasan za okolinu, kako su to tvrdili zatvorska psihijatrica dr. Anica Biško i sudac Općinskoga kaznenog suda u Zagrebu Marko Benčić. Dakle Marku nije uspostavljena nikakva dijagnoza, a kamoli da bi se radilo o paranoidnoj šizofreniji, koja mu je lani ekspresno prikačena na psihijatrijskome odjelu zatvorske bolnice u Svetošimunskoj ulici.

U skladu s takvim nalazima, sutkinja Vukić promptno je održala sudsko ročište u Psihijatrijskoj bolnici 'Dr. Ivan Barbot' u Popovači, gdje je Francišković bio smješten, te je odredila njegovo promptno puštanje na slobodu. To se i dogodilo prošle subote te je Marko Francišković punih devet mjeseci nakon svojega utamničenja ponovno udahnuo čist hrvatski zrak. Zrak nezagađen smradom jednoga neodgovornog ministra.

'Zahvalan sam Bogu što mi je dao da izdržim ovo veliko iskušenje, da ne pokleknem i da ne izgubim vjeru u Dobro. Zahvalan sam svim znanima i neznanima koji su mi poklonili svoju brižnost, koji su mi iskazivali potporu, molili za mene i hrabрили me. Hvala svima koji su pomogli da se danas vratim svojoj obitelji', rekao je Francišković odmah po izlasku na slobodu, pred zatvorskim odjelom bolnice u Popovači.

Medicina i sudstvo u službi napuhanoga ega

Sada nakon devetomjesečne agonije jednoga mladog čovjeka postavljaju se brojna pitanja, koja još nisu došla do svijesti hrvatske političke, stručne i znanstvene elite. Hrvatski javni KakoKako je moguće danas, dok punim korakom grabimo u 21. stoljeće, kako je moguće na pragu svemirske ere, da jedan narcisoidni i perverzni ministar stavi medicinsku struku i branšu u službu očuvanja svoga napuhanog ega? Kako je moguće da u vrijeme dok se po prijekom postupku suobličujemo europskim vrijednostima, zapadnoj uljudbi, poveljama i konvencijama, kako je moguće da se cijeli represivni aparat, policija, odvjetništvo i sudbena vlast stave u funkciju samovolje jednoga političara, i to za progon političkoga neistomišljenika? djelatnici kraj kojih je ovaj slučaj prošao ne okrznuvši ih, morat će naći odgovore na brojne dubioze koje lebde nad provalijom što ju je otvorio slučaj Francišković. Kako je moguće

danas, dok punim korakom grabimo u 21. stoljeće, kako je moguće na pragu svemirske ere, da jedan narcisoidni i perverzni ministar stavi medicinsku struku i branšu u službu očuvanja svoga napuhanog ega? Kako je moguće da u vrijeme dok se po prijekom postupku suobličujemo europskim vrijednostima, zapadnoj uljudbi, poveljama i konvencijama, kako je moguće da se cijeli represivni aparat, policija, odvjetništvo i sudbena vlast stave u funkciju samovolje jednoga političara, i to za progon političkoga neistomišljenika? I ne manje važno: kako je moguće da živimo u društvu kojemu to ne smeta? Zašto ne znamo, ili ne želimo, to prepoznati?

Hrvatsko društvo, napose instrumentalizirani i klijentelistički javni mediji, nisu ovaj slučaj popratili pozornošću koju on objektivno zaslužuje. Dramu, koja bi bolje pristajala vremenu staljinističkih čistki, negoli jednome postmodernom vremenu, nismo popratili primjerenom dozom osude, otpora i prosvjeda.

Nismo se dovoljno uzrujali, pobunili i posvjedočili svijest koja bi nas legitimirala kao zrele i istinski opredijeljene čimbenike slobodnoga društva, kao dosljedne zagovornike demokratske države za kakvu smo se borili i kakvu smo proklamirali. Sve to govori o stanju duhova, o našoj pomirenosti s nemoći, govori o razorenoj ljudskoj solidarnosti, o opasnoj spoznaji da naša sudbina nije više u našim rukama. Zlokobna sjena modernoga totalitarizma nadvija se nad našim glavama. Ipak, pitanje sankcije i zaslužene kazne za one koji su zlorabili društvenu moć, za one koji su kompromitirali povjerene političke i stručne funkcije netko mora postaviti. Pravda je pitanje integriteta jednoga društva i za nju valja naći volje, znanja i političke snage.

Moralni imperativ jednoga potpredsjednika vlade

Podsjetimo, Francišković je jedne noći prošloga kolovoza stupio u otkvačenu i krajnje neformalnu internetsku prepisku s Rankom Ostojićem. U prepisci su se uzajamno nadmudrivali MedijiHrvatsko društvo, napose instrumentalizirani i klijentelistički javni mediji, nisu ovaj slučaj popratili pozornošću koju on objektivno zaslužuje. Dramu, koja bi bolje pristajala vremenu staljinističkih čistki, negoli jednome postmodernom vremenu, nismo popratili primjerenom dozom osude, otpora i prosvjeda.razmjenjujući jedan o drugome lascivne, nekusne i vulgarne sudove. Za sve nas koji smo s tom diskusijom upoznati posteriorno - ti su sudovi u prvome redu banalni i trivijalni. Jesu li nekusni, odnosno vulgarni, i može li se takvo 'općenje' smatrati uvredljivim, nije moguće sa sigurnošću razlučiti izvana i mimo sudionika. O tomu je moguće suditi samo

temeljem internoga kodeksa koji su sugovornici nepisano, prešutno ili via facti, uspostavili kad su stupili u takav privatni 'odnos'.

Ovo kažem zato što ništa iz komunikacije Ostojić - Francišković ne bi upućivalo da će ministar, koji je prednjačio zabavljajući se vrijeđanjem i prostotama, u jednoj relativno intimnoj prepisci, uskoro svojemu sugovorniku poslati na vrata sebi podređene policajce.

Policija je upala Franciškoviću u stan pod izlikom da je prijetio ministru. Sad je već manje važno i javnosti je već poznato da nikakve prijetnje nije bilo, da se kasnije odustalo od te inkriminacije i da se stvar zakomplicirala s nekakvim oružjem zaostalim iz Domovinskoga rata.

Ovdje je važnije vidjeti tko nam je zapravo potpredsjednik

Vlade Republike Hrvatske. Za ozbiljne ljude teško je raspravljati o etici i kodeksu jedne tako površne, neumjesne i prostačke komunikacije. Ali ako ste u nju dragovoljno ušli, onda se očekuje da poštujete njezina 'pravila'. Makar i u tako opskurnom miljeu u kakvu se odvijao taj famozni internetski 'spoj', ministar je trebao pokazati više samopoštovanja. Poput zadnje ništarije on je prekršio "pravila" koja je u prepisci sam nametnuo.

Sve to više nije bit stvari. Prethodno razmatranje važno je samo kao pokazatelj na što je sve spreman čovjek takva moralnoga profila. Takav moralni nazor ne bi smio obavljati policijski nadzor. Ako bismo i dopustili da aberanti i perverznejaci budu dužnosnici, valja naglasiti: ne u službi. Za razliku od internetskih budalaština, perverzija u struci nedopustiva je i strogo zabranjena. Na koncu je temeljno pitanje: Kako se dogodilo da jedan ministar upregne cijeli jedan resor, policiju, odvjetništvo, psihijatriju i sudstvo u funkciju zadovoljenja svojih pervertitskih nagnuća.

Odgovornost Anice Biško i Marka Benčića

Iako je važnost ministru podčinjene psihijatrice Biško i ozloglašenoga suca Benčića znatno manja, nemoguće je zaobići njihovu izdaju profesije i zanemarivanje temeljnih deontoloških načela.

BiškoPsihijatrica Biško, nedavno je u razgovoru sa svojim suradnikom, dr. Vargekom, rekla da je ona postavljanjem dijagnoze napravila Marku 'veliku uslugu'. To je obrazlagala time da je postavljanjem dijagnoze oslobodila Marka kaznene odgovornosti. Postavlja se samo pitanje: Čini li gospođa Biško i inače usluge kriminalcima dajući im nesuvisle dijagnoze ili je Marko bio 'privilegiran'? Nije ni pomislila koliko je to nemoralno, a pogotovo ne da bi se takvom 'uslugom' Marka trajno izopćilo iz javnoga društvenog i političkoga prostora, što je vjerojatno i bila namjera njegovih progonitelja.

Benčić se već istaknuo nizom kontroverznih sudskih odluka, poznat je po osobnim konfliktima sa strankama i suradnicima. Zabilježene su njegovi ispadi kad je ljudima s kojima se sukobio prijetio zatvorom i ludnicom. Tako je u veljači otpremio u zatvor službenoga vozača suda Ivana Pranklina. Svjedoci tvrde da mu je prethodno zaprijetio govoreći 'uništiti ću ti obitelj i narediti premetačinu stana, a tebe zatvoriti i proglašiti ludim kako bi vidio koliko sam moćan'. Sve to potiče brojna pitanja o dignitetu sudačke profesije i o sudačkoj samovolji. Čak i kad se radi o valjanim dijagnozama, načelno je nedopustivo da sudac, tj. osoba koja nije liječnik i koja nema pojma o prirodi bolesti, samovoljno određuje duljinu trajanja liječenja. Psihijatrijska je struka zbog toga već u nizu navrata prosvjedovala pred pravosudnom i zakonodavnom vlašću.

Psihijatrica Biško, nedavno je u razgovoru sa svojim suradnikom, dr. Vargekom, rekla da je ona postavljanjem dijagnoze napravila Marku 'veliku uslugu'. To je obrazlagala time da je postavljanjem dijagnoze oslobodila Marka kaznene odgovornosti. Postavlja se samo pitanje: Čini li gospođa Biško i inače usluge kriminalcima dajući im nesuvisle dijagnoze ili je Marko bio 'privilegiran'? Nije ni pomislila koliko je to nemoralno, a pogotovo ne da bi se takvom 'uslugom' Marka trajno izopćilo iz javnoga društvenog i političkoga prostora, što je vjerojatno i bila namjera njegovih progonitelja.

Luči u mraku

Usprkos tomu što su vodeći mediji i njihovi abonirani komentatori zatvarali oči pred ovim slučajem vlastodržačkoga nasilja, Marko ni jednoga časa nije bio sam. Brojni su pojedinci mu iskazali potporu, ali i brojni mediji i organizacije, koji nisu na jaslama vlasti.

Jedan od prvih koji je digao glas za Marka bio je istaknuti hrvatski humanist, predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva, prof. dr. Zvonimir Šeparović.

On je još prije šest mjeseci, u 475. broju našega Tjednika, u apelu pod naslovom 'Oslobodite Marka Franciškovića', upozorio na zabrinjavajuću praksu da se na izgovorenu riječ odgovara represijom. Ocijenio je da je to 'katastrofa za psihijatrijsku struku i za hrvatsko pravosuđe'. Upozoravajući na Markov progon javnost je ustrajno alarmirao i akademik prof. dr. Josip Pečarić.

Reagiralo je Hrvatsko društvo za zaštitu i promicanje ljudskih prava koje je zahtijevalo objašnjenje od Ministarstva pravosuđa. U slučaj se uključilo i Hrvatsko društvo političkih zatvorenika - žrtava komunizma, zahtijevajući oslobađanje, a njegov predsjednik Marko Veselica osobno je posjetio Franciškovića u bolnici u Popovači. Uz nika su među mnogim drugima posjetili i Josip Klemm, predsjednik Udruge specijalne policije te Ilija Vučemilović, predsjednik Udruge gardijskih brigada. Poseban impuls alarmiranju javnosti dao je javni istup Sanje Sarnavke iz Kuće ljudskih prava, koja je 14. veljače na upečatljiv način govorila o slučaju u emisiji 4. programa HRT-a. Upozorila je na sve sustavniju praksu zloporabe psihijatrije u svrhu političkoga progona.

Brojni Markovi prijatelji organizirali su prosvjed pred Banskim dvorima, dolazili su na suđenje, okupljali su se u facebook skupinama. Veliku mu je podršku u radijskim nastupima i na internetskim portalima pružao predsjednik

udruge 'Pravednik' dr. Natko Kovačević. Građanski aktivist ing. Josip Kokić animirao je skupine i pojedince, organizirao tribine, molitvene skupove, upozoravao na Markovu nevolju na radiju i u televizijskim emisijama. Glumac Božidar Alić brinuo je za umjetnički dio potpore Marku te je skupove obogatio svojim nastupima.

U potpori Marku bili su aktivni i brojni aktivisti u hrvatskoj dijaspori diljem svijeta. Tako su premijera Milanovića u Australiji dočekali transparenti na kojima je pisalo 'Oslobodite Marka Franciškovića'. Stalnu brigu iskazivali su Vivian Gamulin i Livio Mokorić iz Toronta, aktivisti iz Njemačke, Austrije i drugih zemalja.

Profesionalna klinička psihologinja i doktorica znanosti Dalma Kalogjera-Sackellares iz Sjedinjenih Država, uputila je dva otvorena pisma ravnatelju zatvora Remetinec i liječnici Anici Biško. U pismima pod nazivom 'Prisilno davanje antipsihotika je tortura' i 'Prisilno liječenje' utemeljeno je opisala pravne i etičke aspekte, nezakonitost i nehumanost postupanja vlasti RH prema Franciškoviću.

Na bezočnu zlorabu vlasti upozoravala su i brojna ugledna pera poput Josipa Jovića, Damira Pešorde, Emila Čića, Ive Anzulović, novinari portala Dnevno.hr Smiljan Strihčić, Zrinka Kasapić... Internetsku potporu organizirali su dr. Danijela Spirić Rašić, Krešo i Držislav Korade, Marko Tomašević, Zrinka Milas... Novinarka Mreže - TV Ozana Bašić posvetila je slučaju nekoliko emisija 'Oluja', a sineast Goran Dević o Markovu slučaju snima dokumentarni film.

Posebnu ulogu imala je odvjetnica Ines Bojić koja je pokazala ne samo stručni i profesionalni nego i osobni angažman. Podnošenjem iscrpne ustavne tužbe pokazala je punu odlučnost da s pravne strane istjera ovaj slučaj na čistac.

Vjekoslav Magaš
Hrvatski tjednik